

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (първи разширен
състав)

20 февруари 2001 година*

„Иск за анулиране – Конкуренция – Решение по искането за
информация - Периодични наказателни плащания – Право на отказ да
се предоставят отговори, които съдържат признаване на нарушение –
Конвенция за защита на правата на човека и основните свободи”

По дело T-112/98

Mannesmannröhren-Werke AG, със седалище в Mülheim an der Ruhr (Германия), за
която се явяват адв. М. Klusmann и адв. К. Moosecker, със съдебен адрес в
Люксембург,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н К. Wiedner, в
качеството му на представител, подпомаган от проф. М. Hilf, със съдебен адрес в
Люксембург,

ответник,

с предмет иск за отмяна на Решение С(98) 1204 на Комисията от 15 май 1998 г.,
относно процедурата по член 11, параграф 5 от Регламент № 17 на Съвета,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (първи разширен състав),

в състав: г-н В. Vesterdorf, председател, г-н А. Potocki, г-н А. W. H. Meij, г-н М.
Vilaras и г-н N. J. Forwood, съдии,

секретар: г-н Н. Jung,

като взе предвид писмената процедура и след заседанието от 23 май 2000 г.,

постанови настоящото

Решение

Релевантно законодателство

---

* Език на производството: немски.

I. Параграфи 1, 4 и 5 от член 11, озаглавен “Искания за информация” от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г.: Първи регламент, за прилагане на членове 85 и 86 от Договора (ОВ 1962 г., 13, стр. 204), предвижда следното:

1. При изпълнение на задълженията си, установени в член 89 и от разпоредбите, приети по член 87 от Договора, Комисията може да получи цялата необходима информация от правителствата и компетентните органи на държавите-членки и от предприятия и сдружения от предприятия.

...

4. Собствениците на предприятия или техни представители и, в случай на юридически лица, дружества или фирми, или сдружения, които имат статут на юридическо лице, лицата, упълномощен да ги представляват по право или на основание техния устав, следва да предоставят изискваната информация.

5. Когато едно предприятие или сдружение от предприятия не предостави информацията, която е изисквана в срока, определен от Комисията, или предостави непълна информация, Комисията с решение изисква информацията, която следва да бъде предоставена. Решението следва да определи каква информация се изисква, държавите-членки а посочи подходящия срок, в който да бъде предоставена и да съдържа глобите, предвидени по член 15, параграф 1, буква б) и член 16, параграф 1, буква в), както и правото на обжалване на решението пред Съда.

II. Член 16 от Регламент № 17, озаглавен “Периодични наказателни плащания” предвижда следното:

1. Комисията може, с решение на Съвета да наложи на предприятие или сдружение от предприятия периодични наказателни плащания от 50 до 1 000 единици от сметка на ден, изчислени от датата, посочена в решението, с цел да ги принуди да:

...

в) предоставят пълна и точна информация, която е била изисквана от нея Съвета решение, прието на основание член 11, параграф 5;

....

III. Освен това, член 6, параграфи 1 и 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи от 4 ноември 1950 г. (Конвенцията) предвижда:

1. Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения или основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, има право на справедлив и публичен процес в рамките на разумен срок от независим и непристрастен съд, създаден в съответствие със закона...

2. Всяко лице, обвинено в извършване на престъпление, се смята за невинно до доказване на вината му в съответствие със закона.

Обстоятелства по делото

IV. Комисията е започнала процедура по разследване по отношение на ищеца и други производители на стоманени тръби в течение на което освен другите действия е извършила и редица проверки в сградите на ищеца.

V. На 13 август 1997 г., след извършването на тези проверки, Комисията е изпратила на ищеца искане за предоставяне на информация, в което е поставила въпроси относно предполагаемите нарушения на правилата на конкуренцията, за които ищецът се предполагала, че има участие.

VI. Това искане за предоставяне на информация съдържа, освен друго и следните четири въпроса:

1.6. Срещи между европейски и японски производители

Според информация на Комисията, Вашата фирма е участвала в срещи между европейски и японски производители на безшевни тръби. Срещите се осъществяват в рамките на това, което търговците наричат „Europe-Japan Club”. Срещите са на президентско ниво (Presidents Meetings или P-Meetings), на управленско ниво (Managers Committee, Managers Meetings или M-Meetings), на експертно ниво (Experts Meetings или E-meetings) и на ниво работни групи (Working Group).

Моля, предоставете за периода от 1984 г. до днес:

- датите, местата и имената на фирмите, участващи във всяка от срещите между европейски и японски производители на безшевни тръби на ниво президенти, управители, експерти и работни групи;

- имената на лицата, които са представлявали Вашата фирма на упоменатите по-горе срещи и документи за пътуването (разбиване пътни разходи, самолетни билети и т.н.) на тези лица;

- копия от всички покани, програми, протоколи, вътрешни меморандуми, записи и всякакви други документи, с които разполага Вашата фирма и/или нейните работници относно упоменатите по-горе срещи;

- когато става въпрос за срещи, за които не сте в състояние да намерите релевантни документи, моля опишете целта на срещата, решенията, които са

приети по време на нея и характера на документите, които са били получени преди и след срещата.

1.7. Срещи тип „Special Circle”

Според информация на Комисията, Вашата фирма е участвала в срещи между европейски производители на безшевни тръби във формат, известен като „Special Circle”.

Моля, предоставете за периода от 1984 г. досега:

- датите, местата и имената на фирмите, участващи във всяка от срещите между европейски и японски производители на безшевни тръби на ниво президенти, управители, експерти и работни групи;
- имената на лицата, които са представлявали Вашата фирма на упоменатите по-горе срещи и документи за пътуването (разбиване пътни разходи, самолетни билети и т.н.) на тези лица;
- копия от всички покани, програми, протоколи, вътрешни меморандуми, записи и всякакви други документи, с които разполага Вашата фирма и/или нейните работници относно упоменатите по-горе срещи;
- когато става въпрос за срещи, за които не сте в състояние да намерите релевантни документи, моля опишете целта на срещата, решенията, които са приети по време на нея и характера на документите, които са били получени преди и след срещата.

1.8. Споразумение от 1962 г.

В периода между 1 януари 1962 г. и юли 1996 г., Вашата фирма е била страна по четири споразумения относно OCTG и линейни тръби (Споразумение за квотите за OCTG [добив на неръждаема стомана и транспорт на тръби], Ценово споразумение за OCTG, Ценово споразумение за линейни тръби, Допълнително споразумение). Каква е връзката между тези споразумения и Europe-Japan Club, упоменат по-горе и “Special Circle”?

В каква степен наличието и изпълнението на тези споразумения оказва влияние върху решенията, приети в рамките на Europe-Japan Club и/или в рамките на Special Circle?

В каква степен решението, прието в рамките на Europe-Japan Club и/или в рамките на Special Circle се отразява на изпълнението на упоменатите по-горе споразумения?

...

2.3. Среци между европейски и японски производители

Според информацията на Комисията, Вашата фирма е участвала в срещи между европейски и японски производители на заварявани тръби с голям диаметър.

Моля, предоставете за периода от 1984 г. до днес:

- датите, местата и наименованията на фирмите, участващи във всяка от срещите между европейски и японски производители на безшевни тръби на ниво президенти, управители, експерти и работни групи;

- имената на лицата, които са представлявали Вашата фирма на упоменатите по-горе срещи и документи за пътуването (разбиване пътни разходи, самолетни билети и т.н.) на тези лица;

- копия от всички покани, програми, протоколи, вътрешни меморандуми, записи и всякакви други документи, с които разполага Вашата фирма и/или нейните работници относно упоменатите по-горе срещи;

- когато става въпрос за срещи, за които не сте в състояние да намерите релевантни документи, моля опишете целта на срещата, решенията, които са приети по време на нея и характера на документите, които са били получени преди и след срещата.

7. С писмо от 14 октомври 1997 г., адвокатите на ищеца са отговорили на някои от въпросите в искането за информация и са отказали да отговорят на четирите въпроса, упоменати по-горе. С писмо от 23 октомври 1997 г., ищецът потвърждава съдържанието на отговора, даден от неговите адвокати.

8. В своя отговор от 10 ноември 1997 г., Комисията отхвърля аргумента на ищеца, че не е задължен да отговаря на въпросните четири въпроса и на основание член 11, параграф 4 от Регламент № 17, определя срок от 10 дни от датата на получаване на настоящото писмо за отговори, които следва да бъдат дадени на четирите въпроса. Тя добавя, че в случай, че ищецът пропусне да отговори на въпросите в рамките на определения срок, може да бъде наложено периодично наказателно плащане.

9. В писмо от 27 ноември 1997 г. от неговите адвокати, ищецът потвърждава отказа си да предостави изисканата информация.

10. На 15 май 1998 г. Комисията приема решение на основание член 11, параграф 5 от Регламент № 17 (по-долу наричано „оспорваното решение“), член 1 от което предвижда, че ищецът трябва в рамките на 30 дни от уведомлението за оспорваното решение да отговори на четирите въпроси, които се съдържат в приложението към решението. Член 2 предвижда, че в случай, че ищецът не предостави исканата информация по начина, определен в

член 1, ще му бъде наложена глоба от 1000 ECU за всеки ден забава, считано от края на срока, определен в член 1.

Процедура

11. Ищецът започва настоящото дело с молба, постъпила в секретариата на Първоинстанционния съд на 23 юли 1998 г.

12. На основание член 14 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд и по предложение на първи състав, Съдът се произнася, след като е изслушал страните в съответствие с изискванията на член 51 от Правилника, делото да бъде препратено на разширен състав.

13. След като изслушва доклада на съдията докладчик, Съдът (първи разширен състав) решава да даде ход на устното производство.

14. Страните представиха устно аргументите си и отговорите си на въпросите, поставени им от Съда по време на заседанието, проведено на 23 май 2000 г.

15. С копие на писмо, получено в секретариата на Първоинстанционния съд на 18 декември 2000 г., ищецът иска от съда да приложи Хартата на основните права на Европейския съюз (ОВ С 364, стр. 1) обявена в Ница на 7 декември 2000 (по-долу наричана “Хартата”) при произнасяне по настоящото дело, на основание, че тя съставлява нов правен пункт относно приложимостта на член 6, параграф 1 от Конвенцията относно фактите по делото. Алтернативно е поискано започване на устните състезания.

16. Когато е поканена да представи своето становище по това искане, Комисията отхвърля аргументите на ищеца с писмо от 15 януари 2001 г. като настоява, че Хартата е правно ирелевантна при решаване на настоящия спор.

Поредност на исканията на страните

17. Ищецът иска от Съда да:

- отмени оспорваното решение;
- като алтернативно искане – да се отмени член 2 от оспорваното решение;
- да се възложи на Комисията да заплати разходите по делото.

18. Комисията поддържа, че Съдът следва да:

- отхвърли иска като очевидно недопустим доколкото той цели отмяна на член 2 от оспорваното решение;
- отмени иска като необоснован доколкото цели отмяна на член 1 от оспорваното решение;
- възложи на ищеца да заплати разходите по делото.

19. По време на заседанието Комисията е потвърдила, че тя нито възнамерява, нито има правомощия да приложи член 2 от оспорваното решение, след което ищецът оттегли иска си за отмяна на този член, съответно и пледоарията си във връзка с него, което е отбелязано в протокола.

По същество

20. В подкрепа на своето искане за анулиране на член 1 от оспорваното решение, ищецът излага четири основни правни аргумента. Удачно е да се започне с обсъждане на първите три от тези аргумента, всички от които се отнасят до твърдението за нарушение на правото на защита.

Аргументи на страните

Първи аргумент

21. Първият аргумент на ищеца се основава на Решението на Съда от 18 октомври 1989 г. Orkem/Комисия (374/87, Recueil, стр. 3283, по-нататък „Orkem”

22. Ищецът твърди, че докато от едно предприятие се изисква да представи на Комисията цялата необходима информация относно факти, които може да са му известни, както и ако това се налага, свързаните с тях документи, с които предприятието разполага, дори и те да се използват срещу самото предприятие или срещу друго предприятие, за да се докаже наличието на антиконкурентно поведение, това задължение, както и кореспондиращото му право на Комисията, са определени от Съда като условни, в зависимост от правото на защита на съответното предприятие и не се влияят от решение, с което се изисква предоставянето на информация (Решения Orkem, точка 34, и на Първоинстанционния съд от 8 март 1995 г., Société Générale/Комисия, T-34/93, Recueil, стр. II-545, точки 73 и последващи, по-нататък Решение „Société Générale”). Тези принципи, според ищеца са разширени и по отношение на фазата на предварителната проверка. Ищецът добавя, че по делото Orkem Съдът е постановил, че правото на защита е нарушено, когато Комисията не само е изисквала информацията относно факти, но също така е поставила въпроси относно целта на дадено действие или темата на проведени срещи. Така, Съдът е постановил, е незаконен въпроса, който може да принуди ищеца да признае

участието си в споразумение, което е в състояние да пречатства или ограничи конкуренцията. Ищецът поддържа, че по настоящото дело въпросите, съдържащи се в оспорваното решение имат същата незаконна цел.

23. Ищецът поддържа, че незаконният характер на въпрос 1.6 се доказва първо от начина, по който е формулиран, което показва, че Комисията е разполагала вече с фактическа информация относно срещите, за които тя упоменава. Незаконността на въпроса се доказва също така и от искането, направено в четвъртото тире, което изисква от ищеца да опише, в случай че не разполага с релевантните документи, целта на срещите и решенията, които са били взети на тях. Това изискване се свързва по необходимост с целта на срещите и с всяко незаконно съдържание и/или цел, които те биха могли да имат. В случай, че е било обсъждано каквото и да е антикорупционно споразумение или съгласувана практика или е взето решение по време на срещите, ищецът е бил подведен, отговаряйки на тази част от въпроса, да направи директно признание, че участвалите в срещата са имали антиконкурентна цел. Информацията, използвана в отговор на четвъртото тире от въпрос 1.6 би могла да даде възможност на Комисията да тълкува предоставените отговори на зададените въпроси в първите три абзаца като потвърждение на признание за незаконно поведение. Поради това, задължението за отговор на тези въпроси, по отношение на всеки един от тях, също би довело до нарушаване на правото на защита на ищеца.

24. Ищецът излага твърдения, че същото е валидно и по отношение на въпрос 1.7, който по подобен начин изисква информация за целта на срещата на европейските производители на безшевни тръби в рамките на "Special Circle" и по обсъжданите въпроси и решенията, приети на част от тези срещи.

25. Въпрос 1.8 не борави с факт, и като се имат предвид правомощията на Комисията по член 11, параграфи 1 и 5 от Регламент № 17, това го прави незаконен. Комисията има право само да изисква информация относно фактически обстоятелства. Тя няма право да изисква становища или да преценява решения, нито да приканва ищеца да прави оценки или обобщения. В настоящия случай въпросът, свързан с връзката между определени законови споразумения, копия от които се намират на разположение на Комисията, се отнася изключително до преценката на фактическо обстоятелство. Освен това, ако срещите в рамките на Europe-Japan Club и на Special Circle са имали антиконкурентна цел и ако е имало връзка между тези срещи и споразуменията, известни на Комисията, Комисията би могла да бъде осведомена по отношение на това единствено посредством признаване на антиконкурентно поведение, което в съответствие с принципите, установени в решението по делото Orkem никой не би могъл да бъде задължен да направи.

26. Що се отнася до въпрос 2.3., който е формулиран по същия начин като първите два въпроса, по отношение на него са валидни същите аргументи, които биха могли да бъдат изложени по отношение на първите два.

27. Освен това, ищецът твърди, че по делото Société Générale (в точка 75), Първоинстанционният съд не е направил повече от това да установи, че въпрос, който по принцип е фактически, не става незаконен просто защото, за да му бъде предоставен отговор е необходимо също така да се обсъди тълкуване на споразумения, за които се предполага, че са антиконкурентни.

Независимо от това, обаче от такова установяване при всички случаи не би могло да се заключи, че въпросите, формулирани по такъв начин, че да постигнат тълкуване или оценка са винаги законни и поради това – че на тях трябва да бъде предоставен отговор. Първоинстанционният съд специално се е произнесъл по делото Société Générale, че съгласно член 11, параграф 5 от Регламент № 17 от предприятията се изисква единствено да предоставят отговори по фактите.

28. Комисията твърди, че по време на процедурата за предварителна проверка от предприятията се изисква да ѝ предоставят всички факти, които са им известни и относно които Комисията е направила запитване под формата на искане за предоставяне на информация. Освен това, предприятията са задължени да изпратят на Комисията всички документи, отнасящи се до тези факти. Целта на това задължение е да гарантира както ефективността на правото на Общността, което се отнася ограничителните споразумения и практики, така и да поддържа конкуренцията, което е целта на Договора, който е абсолютно задължителен за предприятията. Ищецът не може да противопостави ефективно на това задължение правото си на защита. Регламент № 17 предоставя на предприятията определени процесуални гаранции по време на процедурата за предварителна проверка, но не им дава право да не отговарят на определени въпроси с аргумента, че техните отговори биха могли да бъдат използвани, за да се докаже, че те са нарушили правилата на конкуренцията, като по този начин се самообвиняват. Независимо от това, Комисията приема, че не може да задължи едно предприятие да предостави отговори, които може да включват признание от негова страна за наличието на нарушение, тежестта на доказване на което пада върху Комисията.

29. Така, според Комисията, всички предприятия са задължени, при получаване на искане за информация, да уведомят за всички правнорелевантни факти, свързани с ограничителните споразумения и практики. От друга страна, на тях може да не бъдат поставяни въпроси относно намерения или цели на конкретни практики или мерки, като се има предвид факта, че такива въпроси може да ги ограничат до признаване на нарушения.

30. Комисията поддържа, че въпроси 1.6, 1.7 и 2.3 като цяло съответстват на въпросите, които тя е поставила по делото, по което е постановено решението Orkem и за които Съдът се е произнесъл, че не могат да бъдат оспорвани. Тези въпроси са насочени към получаване на информация относно срещи, които са били поведени, качеството, в което участниците са присъствали на тях и предоставяне на документи, свързани с тях. Така цялата изисквана информация се отнася до обективни факти и нищо в нея не съставлява признание за

незаконно поведение. На това основание, въпросите не могат да бъдат оспорвани.

31. Въпрос 1.8 се отнася до четири споразумения, сключени от ищеца през 1962 г., за които Федералното бюро по картелите е било уведомено. Според Комисията въпросът е чисто фактически и поради това – законосъобразен. Той би бил такъв дори и ако Комисията също така е изисквала тълкуване на тези споразумения (*Société Générale*, точка 75).

32. Накрая, Комисията твърди, че Съдът изрично не е признал наличието на право на въздържане от самообвиняване (*Orkem*, параграф 27).

Втората пледоария, привеждане на аргументи за нарушение на член 6, параграф 1 от Конвенцията

33. Ищецът твърди, че при процедурите, които се осъществяват пред нея, Комисията е задължена да спазва член 6 от Конвенцията (Решение на Първоинстанционния съд от 22 октомври 1997 г., SCK и FNK/Комисия, T-213/95 и T-18/96, *Recueil*, стр. II-1739, точки 41, 42 и 53). Основните права, гарантирани от Конвенцията като общи принципи на правото на Общността имат приоритет спрямо обикновените правни норми, установени от Регламент № 17. Освен това, е ясно от редакцията на съображение 11 от преамбюла от оспорваното решение, че Комисията счита себе си задължена да спазва Конвенцията.

34. По отношение на условията, при които член 6, параграф 1 от Конвенцията е приложим, ищецът твърди, че разпоредбата предоставя право на всеки, срещу когото е повдигнато наказателно обвинение. Под всеки следва да се разбира както физическо, така и юридическо лице (Становище на Европейската комисия по правата на човека, приложена към Решение на Европейския съд по правата на човека от 27 февруари 1992 г, Серия А, № 232-А). Ищецът добавя, че Съдът се е произнесъл в този смисъл по делото *Orkem*, където той изрично е потвърдил, че не само физически лица, но и предприятия, които се проверяват съгласно нормите на правото на конкуренция, могат да се позоват на основните права, гарантирани от чл. 6 параграф 1 от Конвенцията. Съдът също така косвено е признал, че факта, че Комисията не е съд не съставлява валидно основание за неприлагане на тази разпоредба.

35. Една процедура за проверка, извършена с цел да наложи наказание също съставлява наказателно обвинение по смисъла на член 6 от Конвенцията (Европейски съд по правата на човека Решение *Öztürk* от 21 февруари 1984 г., Серия А, № 73, § 56). Европейската Комисия по правата на човека в посоченото по-горе решение е възприела този подход по отношение на процедура по правото за ограничителните споразумения и практики, която води до налагането на глоби.

36. Според ищеца, защитата, която предоставя член 6 от Конвенцията преминава в значителна степен отвъд принципите, установени по делото *Orkem*. Член 6 не само дава възможност на лицата, които са предмет на процедура, която може да доведе до налагането на глоба за отказ за предоставяне на отговори на въпроси или за предоставяне на документи, съдържащи информация по въпроса за антиконкурентни практики, но също така установява правото на собствено неинкриминиране чрез позитивно действие.

37. Така, в Решението си от 25 февруари 1993 г. по делото *Funke* (Серия А, № 256-А), Европейският съд по правата на човека (по-долу наричан „ЕКПЧ“) постанови, че всяка мярка, с която се цели да бъде принудено едно физическо или юридическо лице, което е предмет на процедура за разследване, да се самообвини чрез позитивно действие, нарушава член 6, параграф 1 от Конвенцията, независимо от това какво е установено в разпоредбите на националното право, на които се позовава административният орган, извършващ разследването.

38. Съответно не само изискването за признания като такова, или разкриването на антиконкурентната цел на определени срещи, но също така и упражняването на принуда под страх от наказание, с цел да се даде възможност на Комисията да получи инкриминиращи доказателства срещу ищеца, следва да бъдат разглеждани като незаконна мярка. Изискването, под страх от наказание, за намиране и произвеждане на документи, отнасящи се до срещи, на които ищецът се подозира от Комисията, че е участвал, и които от гледна точка на Комисията съдържат елемент на незаконност, вероятно основания за налагане на санкция по член 15 от Регламент № 17, има за последица принуждаването на ищеца да се признае за виновен. Протоколите, стенограмите и документите, свързани с пътните разходи или други аспекти на срещите, чийто предмет е бил, според Комисията, в нарушение на член 85 от Договора за ЕО (понастоящем член 81), не следва да бъдат разглеждани като издирвани или произведени от страна на ищеца.

39. Ищецът твърди, че на основание член 6, параграф 1 от Конвенцията, той може законно да се откаже от всяко позитивно действие, което би го принудило да предостави доказателство директно срещу себе си в една процедура по разследване, абсолютно без значение дали в светлината на принципите, установени по делото *Orkem* (които са частично отменени), такова действие би го довело до предоставянето на инкриминиращо доказателство или до признаването на незаконна цел или антиконкурентни планове. Поради тази причина, също така, оспорваното решение не е следвало да бъде приемано.

40. Ищецът посочва редица допълнителни аргументи, за да докаже приложимостта от Конвенцията по отношение на настоящото дело.

41. Първо, той твърди, че от съдебните решения от 29 май 1997 г., *Kremzow* (С-299/95, *Recueil*, стр. I-2629, точка 14), и от 17 декември 1998 г.,

Baustahlgewebe/Комисия (С-185/95 Р, Recueil, стр. I-8417), мерките, които не са съвместими със спазването на правата на човека, признати и гарантирани от Конвенцията, не са приемливи в Европейската общност.

42. Второ, той отбелязва, че ЕКПЧ признава по делата Funke и Öztürk, упоменати по-горе, така както е направила и Европейската комисия по правата на човека в своето становище, упоменато по-горе, правото на собствено неинкриминиране в национална процедура или при процедура, която се провежда на основание правото на Общността. Ищецът добавя, че по делото Baustahlgewebe/Комисия Съдът е приел, че член 6 от Конвенцията е приложим при процедури, които могат да доведат до налагане на глоби на основание Регламент № 17.

43. Трето, ищецът поддържа, че принципите, установени в Orkem не са били потвърдени нито в решението на Съда от 10 ноември 1993 г., Otto (С-60/92, Recueil, стр. I-5683), нито в Решението по дело Société Générale.

44. Четвърто, не е налице основание в твърдението на Комисията, че възможността ѝ да изпълнява своята роля и прилагането на правото на Общността по отношение на ограничителните споразумения и практики като цяло, са отчасти зависимо от това дали Комисията може да принуди предприятия да инкриминират себе си.

45. Пето, ищецът поддържа, че както Съдът постановява по делото Orkem в точка 30, и по делото Baustahlgewebe/Комисия, в точка 21, приложението на правата, гарантирани от Конвенцията се прилагат, е независимо от разграничаването на лицата на физически и юридически.

46. Шесто, ищецът твърди, че в рамките на правото на Общността и противно на позицията на Комисията, сферата на наказателното право в строго тесен смисъл, със специални права и задължения, не е ограничена. За целите на Конвенцията, определянето на въпроса дали наказателното обвинение също включва глоби и административни санкции, зависи изцяло от това дали те са наказателни по своя характер. Тази концепция е възприета и конструирана независимо от ЕКПЧ и Европейската комисия по правата на човека (ЕКПЧ, дело Neumeister от 27 юни 1968 г., Серия А, № 8, § 18, и Öztürk, упоменато по-горе, § 50). Поради това, твърдението на Комисията, че тя няма наказателна юрисдикция, е ирелевантно по отношение на тълкуването на член 6, параграф 1 от Конвенцията. Според ищеца, от това следва, че европейското право за ограничителните споразумения и практики и неговото прилагане също попадат в обхвата на наказателното право по смисъла на Конвенцията.

47. Накрая, ищецът твърди, че Комисията трябва да бъде разглеждана като съд по смисъла на член 6, параграф 1 от Конвенцията.

48. Комисията твърди на първо място, че правата, гарантирани от Конвенцията са източник на общите принципи на правото на Общността и по-специално на основните права, доколкото всички държави-членки, които са страни по Конвенцията и на това основание Конвенцията отразява стандарта по въпросите на основните права, който е общ за всички държави-членки. Независимо от това, законността на актовете на институциите на Общността не може да бъде преценявана на основание директно позоваване на Конвенцията. Поради това, оспорваното решение не би могло да бъде прието в нарушение на член 6 от Конвенцията.

49. Освен това, Комисията признава, че ЕСПЧ е постановил, че на основание член 6 от Конвенцията, никой, който е бил предмет на проверка по смисъла на Конвенцията, няма право да мълчи или да откаже да предостави доказателства срещу себе си. Независимо от това, Комисията излага пет аргумента, за да демонстрира, че член 6, параграф 1 от Конвенцията е неприложим от гледна точка на обстоятелствата по настоящото дело.

50. Преди всичко, Комисията отбелязва, че ЕСПЧ никога не се е произнасяла, че правото на собствено неинкриминиране трябва да бъде признато в националните или общностните процедури относно ограничителните споразумения и практики.

51. Що се отнася до процедурите на Общността, Комисията обръща внимание по-специално на характеристиките, които са специфични за тях, а именно, факта, че те се отнасят само до юридически лица, и че това в никакъв случай не може да доведе до повдигане на наказателно обвинение или налагане на наказателни санкции в истинския смисъл.

52. Второ, Комисията твърди, че ЕСПЧ все още не се е произнесла, че правото на всеки да не се самоинкриминира може да се прилага по отношение на юридически лица.

53. Трето, Комисията твърди, че правото на едно лице да откаже да предостави информация, която го излага на риск от това да инкриминира себе си, е било признато от ЕСПЧ само в много стеснената сфера на наказателното право в стриктния, традиционен смисъл, което означава, че в контекста на процедурата, при която може да бъде наложено наказание, включващо отнемането на свобода би могло да бъде наложено, и което, от гледна точка на характера на конкретното наказание, би могло да бъде характеризирано като наказателно производство по смисъла на член 6, параграф 1 от Конвенцията.

54. Четвърто, Комисията спори, че тя не е съд и следователно принципите, съдържащи се в член 6, параграф 1 от Конвенцията не са приложими в този случай (вж., *inter alia*, и Решение на Първоинстанционния съд от 14 май 1998 г. *Enso Esrafiola/Комисия Т-348/94 Recueil*, стр. II-1875, точка 56). Фактът, че Комисията няма съдебна юрисдикция означава, че процедура, която се отнася до ограничителните споразумения или практики не е наказателна процедура.

Поради това, принципите, произтичащи от член 6 от Конвенцията, не са приложими по отношение на процедурата по предварително разследване, прилагана от Комисията.

55. Накрая, Комисията излага съображения, че би било невъзможно на практика да се приложи правото на Общността по отношение на ограничителните споразумения и практики, ако предприятията не бяха задължени да сътрудничат активно при разследването на фактите. Поради това е необходимо за нея при процедурата на предварително разследване, да бъде в състояние да изисква от предприятията да предоставят информация, която може да ги инкриминира. Тази необходимост е била призната от Съда и от Първоинстанционния съд (делото *Société Générale*, точка 71 и последващи и заключението на генералния адвокат Warner по Решение на Съда от 18 май 1982 г., AM & SL/Комисия, 155/79, Recueil, стр. 1575). Според Комисията процедурата, установена от член 11 от Регламент № 17 не би могла повече да осъществява своята цел, ако съответните предприятия биха били снабдени с правото да откажат да направят изявления или да предоставят документи, когато е възможно те да бъдат използвани за да се докаже тяхно незаконно поведение.

56. Нито, според Комисията, останалите аргументи на ищеца пораждаат основание да се направи извода, че член 1 от оспорваното решение е несъвместим с принципите, установени в член 6, параграф 1 от Конвенцията.

Третата пледоария, в която се твърди наличието на нарушение на член 6, параграф 2 от Конвенцията

57. Ищецът поддържа, че правото да не представя доказателства срещу някого е защитено от презумпцията за невинност, установена в член 6, параграф 2 от Конвенцията и от правото на свобода на изразяването, установено в член 10 (становище на Европейската комисия по правата на човека, приложено към решението на ЕСПЧ К./Австрия от 2 юни 1993 г. Серия А, № 255-В). Ищецът отбелязва в своя иск, че това ограничава неговото изявление, тъй като ЕСПЧ по делото *Funke* е постановил, че нарушението на член 6, параграф 1 от Конвенцията го освобождава от необходимостта да обсъжда твърдения за нарушение на друг принцип на Конвенцията.

58. Комисията приема, че поради тясната връзка между презумпцията за невинност и правото на едно лице да не инкриминира себе си, това право се основава в съдебната практика на ЕСПЧ на разпоредбите на член 6, параграф 1 от Конвенцията, във връзка с член 6, параграф 2. Независимо от това, член 6, параграф 2 от Конвенцията не прави обхвата на въпросното право по-широк от рамките, предвидени в член 6, параграф 1 доколкото това се отнася до всеки отказ за предоставяне на информация.

Заключения на съда

59. Трябва да бъде отбелязано в самото начало, че Първоинстанционният съд не е компетентен да прилага Конвенцията при преглед на разследване по правото на конкуренция, доколкото Конвенцията като такава не е част от правото на Общността (Решение на Първоинстанционния съд от 14 май 1998 г., *Maug-Melnhof/Комисия*, T-347/94, *Recueil*, стр. II-1751, точка 311).

60. Независимо от това, в съдебната практика е установено, че основните права са неразделна част от общите принципи на правото на Общността, контрола за спазването на което е възложен на съдилищата на Общността (вж., по-специално *Становище 2/94 на Съда 2/94* от 28 март 1996 г., *Recueil*, стр. I-1759, точка 33, и *Решение Kremzow*, упоменато по-горе, точка 14). За тази цел Съдът на ЕО и Първоинстанционният съд се опират на конституционните традиции, общи за всички държави-членки и от ръководните принципи на международните договори за защита на правата на човека, в изработването на които държавите-членки са взели участие и по които са страни. В това отношение Конвенцията има специално значение (*Решение на Съда от 15 май 1986 г., Johnston, 222/84, Recueil*, стр. 1651, точка 18, и *Kremzow*, упоменато по-горе, точка 14). Освен това, член Е, параграф 2 ЕС (понастоящем член 6, параграф 2 ЕС) предвижда, че Съюзът ще спазва основните права, така както са гарантирани от Комисията и така, както са заложили в конституционните традиции, общи за държавите-членки като общи принципи на правото на Общността.

61. На следващо място, следва да се вземе предвид, че целта на правомощията, предоставени на Комисията от Регламент № 17 е да се даде възможност на тази институция да изпълнява задълженията си по Договора, за да гарантира спазването на правилата на конкуренцията в рамките на общия пазар.

62. По време на процедурата по предварително разследване Регламент № 17 не предоставя на едно предприятие, което е предмет на мярка за разследване, право да избегне прилагането на такава мярка на основание, че резултатите от нея може да предоставят доказателство за нарушение от негова страна на нормите на конкуренцията. Обратно, той задължава предприятията активно да сътрудничат, което означава, че те трябва да бъдат в готовност да предоставят на Комисията всяка информация, свързана с предмета на разследването (*Orkem*, параграф 27 и *Société Générale*, параграф 72).

63. При липсата на изрично предвидено в Регламент № 17 право на мълчание е необходимо да бъде обсъдено дали съществуват определени ограничения в правомощията за разследване на Комисията по време на предварителното разследване, произтичащи от необходимостта да се гарантира правото на защита (*Orkem*, параграф 32).

64. В това отношение е необходимо да се предотврати непоправимото нарушаване на правата на защита по време на процедурата за предварително разследване, което може да бъде решаващо при предоставянето на доказателства за незаконния характер на поведението на предприятията (*Orkem*, параграф 33 и *Société Générale*, параграф 73).

65. Независимо от това, в съдебната практика е установено, че с цел да гарантира ефективността на член 11, параграф 2 и 5 от Регламент № 17, Комисията има право да принуди едно предприятие да предостави цялата необходима информация относно такива факти, каквито биха могли да му бъдат известни и да предаде на Комисията, ако е необходимо, такива документи, свързани с тях, които се държат от тях, дори ако последните могат да бъдат използвани срещу него или срещу друго предприятие, за да се докаже антиконкурентно поведение (Решение Orkem, точка 34 от 18 октомври 1989 г., Solvay/Комисия, 27/88, Recueil, стр. 3355, публикувано резюме, и Société Générale, точка 74).

66. Признаването на наличието на абсолютно право на мълчание, така както се претендира от ищеца, това би означавало да се премине отвъд това, което е необходимо, за да се гарантират правата на защита на предприятията, и би съставлявало необосновано възпрепятстване на изпълнението на задълженията на Комисията по член 89 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 85 ЕО) по гарантиране на спазване на правилата на конкуренцията в рамките на общия пазар.

67. От това следва, че при получаването на искане за предоставяне на информация на основание член 11, параграф 5 от Регламент № 17, на едно предприятие може да бъде признато правото на мълчание единствено в обем, в който то би било задължено да предостави отговори на въпроси, които може да включват признание от негова страна за наличието на нарушение, тежестта на доказване на което пада върху Комисията (Orkem, точка 35).

68. Това са границите, в които аргументите, изложени от ищеца трябва да бъдат преценени.

69. По това дело следва да бъде обсъдена първо законосъобразността на въпроси 1.6, 1.7 и 2.3, които са почти идентични и след това – законосъобразността на въпрос 1.8.

70. В първите три тирета въпроси 1.6, 1.7 и 2.3 съдържат чисто фактическа информация и представяне на документи, които вече съществуват. Съпоставими въпроси не са приети за незаконосъобразни от Съда при постановяване на решението си по делото Orkem. Ищецът по него бе задължен да предостави отговори на тези въпроси.

71. За разлика от тях, последното тире от всеки от тези три въпроса не се отнася до фактическа информация. В последното тире Комисията призовава ищеца по същия начин да опише по-специално целта на срещите, на които той е присъствал и приетите на тях решения, дори да е ясно, че Комисията подозира, че тяхната цел не е била да се стигне до споразумения по отношение на продажните цени от такъв характер, че да предотврати или ограничи конкуренцията. От това следва, че исканията от този вид са такива, че те може

да принудят ищеца да признае своето участие в незаконно споразумение, противоречащо на правилата на конкуренцията на Общността.

72. По този въпрос следва да бъде обсъдено дали Комисията изрично е отбелязала в последното тире от трите въпроса, че ищецът следва да ѝ предостави въпросната информация само в случай, че той не е бил в състояние да намери релевантните документи, изискани в предишното тире. Поради това, от ищеца е било поискано да отговори на последното тире от въпросите само и доколкото той не е бил в състояние да предостави изисканите документи. Независимо от това, поради поредността и съдържанието на първите три тирета от въпросите, не може да бъде изключено, че ищецът е бил задължен да отговори на последния абзац.

73. Следователно, следва да бъде прието, че последното тире на въпроси 1.6, 1.7 и 2.3 нарушава правата на защита на ищеца.

74. Що се отнася до въпрос 1.8, следва да се отбележи, че Комисията изисква от ищеца да коментира първо връзката между от една страна четирите OCTG и споразуменията за линейни тръби, сключени през 1962 г., за които Федералното бюро по картелите е било уведомено и от друга страна – Europe-Japan Club и Special Circle и второ, за решенията, приети в рамките на Europe-Japan Club и на Special Circle, а именно решенията, за които Комисията счита, че вероятно съставляват нарушения на нормите, установени от Договора. Отговорът на този въпрос би изисквал ищецът да направи своята преценка за характера на тези решения. Следва да се приеме, че в съответствие с решението, постановено по делото Orkem, въпрос 1.8 съставлява нарушаване на правото на защита на ищеца.

75. Що се отнася до аргументите за действието на член 6, параграфи 1 и 2 от Конвенцията, които дават възможност на едно лице при получаването на искане за предоставяне на информация да се въздържа от отговор на поставените въпроси, дори те да имат чисто фактологически характер, и да се откаже да се предоставят документи на Комисията, достатъчно е да се повтори, че ищецът не може директно да се позове на Конвенцията пред съдилищата на Общността.

76. Що се отнася до потенциалното влияние на Хартата, на която се позовава ищеца (вж. точка 15 по-горе), след преценката на това дело, следва да се вземе предвид, че Хартата е обявена от Европейския парламент, Съвета и Комисията на 7 декември 2000 г. Поради това, тя не може да бъде обсъдена при разглеждане на обжалваната мярка, която е била приета преди тази дата. На това основание, няма причина се уважи искането на ищеца за повторно отваряне на устните процедури.

77. Независимо от това, следва да бъде подчертано, че правото на Общността признава като основни принципи правото на защита и правото на справедлив процес (вж. Решения на Съда Baustahlgewebe/Комисия, упоменато по-горе,

точка 21, и от 28 март 2000 г., Krombach, C-7/98, Recueil, стр. I-1935, точка 26. При прилагането на тези принципи, които в специалната сфера на правото на конкуренция по настоящото дело предлагат защита, еквивалентна на гарантираната от член 6 от Конвенцията, Съдът и Първоинстанционният съд постоянно поддържат адресатът на искания, изпратени от страна на Комисията на основание член 11, параграф 5 от Регламент № 17, има право да се ограничи до отговаряне на въпроси от чисто фактологически характер и да предостави само съществуващи преди това документи и материали, които се изискват, нещо повече – че той има това право още от първия етап на разследването, инициирано от Комисията.

78. Единствено факта, че е задължен да отговори на чисто фактологически въпроси, поставени му от Комисията и да се съобрази с нейните искания за предоставяне на документи, които вече съществуват, не представлява нарушаване на принципа за гарантиране на правото на защита или нарушаване на правото на справедлив правен процес. Няма нищо, което пречатства адресатът на такива въпроси или искания от това да докаже, че по време на административната процедура или при процедурите пред съдилищата на Общността, когато е упражнявал правата си на защита, че фактите, изложени в неговите отговори или документите, представени от него имат различен смисъл от този, който им е приписан от страна на Комисията.

79. От това следва, че оспорваното решение трябва да бъде отменено в частта му, с която ищецът се задължава да отговори на последното тире на въпроси 1.6, 1.7 и 2.3 и на целия въпрос 1.8, което може да включва признаване от страна на ищеца, че той е бил страна по споразумение, което е било в състояние да предотврати или ограничи конкуренцията.

Четвъртата пледоария, твърдения за неотчитане на приложимостта на национални процесуални гаранции

Аргументи на страните

80. Ищецът твърди, че неговото право да не се самоинкриминира от положително действие произтича не само от правото на Общността, но също така и от германското право, което, той твърди, че не следва да бъде отхвърляно по настоящото дело. В германското право е приложим принципа, че нито физическо, нито юридическо лице може да бъде задължено да се самоинкриминира пред една разследваща институция. Ищецът заявява, че в съответствие с този принцип той има право да откаже да предостави всяка информация и не може да бъде задължен да предостави каквото и да е документ като доказателство, което е неблагоприятно за него. Според ищеца, при процедури на наказателно или административно разследване никой, на когото е било предявено обвинение или е засегнат по друг начин от такива процедури, не може, на основание член 136, параграф 1 от *Strafprozeßordnung* (германския Наказателно-процесуален кодекс) да заеме чисто пасивна позиция, поради това, че никой не може да бъде принуден да съдейства активно за своето собствено наказание.

81. Според ищеца, тази гаранция, предоставена от германското право е от значение в настоящия случай поради това, че налагането на глоба в процедурата по разследване по правото на Общността може да има вътрешноправни последици. По-специално – могат да последват други процедури по разследване, поради това, че налагането на глоба по член 15 от Регламент № 17 не препятства нови или допълващи процедури, които могат да се започнат по националното право (Решение на Съда от 13 февруари 1969 г., *Walt Wilhelm* и др./*Bundeskartellamt*, 14/68, *Recueil*, стр. 1, 16). В тази връзка следва да се вземе предвид, че когато Комисията налага глоба, тя приключва процедурата с изготвяне на мотивирано решение, което впоследствие се публикува в Официалния вестник на Европейските общности, като се излагат всички фактически обстоятелства, които са взети предвид при установяване на нарушението. Ищецът добавя, че публикуването на такъв материал може също така да подтикне компетентните национални органи да започнат, по отношение на същите факти, друга процедура от наказателноправен или административноправен характер.

82. Комисията твърди, че изискванията на германското право са релевантни по отношение на законосъобразността на оспорваното решение само в степената, в която може да се установи общ принцип в рамките на националните законодателства на държавите-членки, според който едно лице може да откаже да инкриминира себе си. Именно това Съдът отхвърля по делото *Orkem* в точка 29, където той установява, че законите на повечето държави-членки признават правото да не се предоставя доказателство срещу някого само по отношение на физически лица, спрямо които е предявено обвинение по наказателно производство.

83. Нещо повече, Комисията поддържа, че според съдебната практика на Съда, тя е оправомощена да използва получената информация в процедура по член 11 от Регламент № 17 (Решение на Съда от 16 юли 1992 г., *АЕВ* и други, *C-67/91*, *Recueil*, стр. I-4785, точка 38). Такава информация не може да бъде използвана от органите на държавите-членки нито в процедура по предварително разследване, нито за обосноваване на решение, основано на разпоредби на правото на конкуренция, независимо от това дали то е национално или на Общността. То трябва да остане национално за тези органи и може да бъде използвано само, за да се реши дали е подходящо да се започне национална процедура (дело *АЕВ* и други, точка 42).

Заключения на Първоинстанционния съд

84. В областта на правото на конкуренция, националните законодателства на държавите-членки по принцип не признават правото на едно лице да не се самоинкриминира. Поради това е неотносимо по отношение на изхода от настоящото дело дали ищецът твърди, че съществува такъв принцип в германското право.

85. Що се отнася до аргумента на ищеца, че има риск от това информацията, получена от Комисията и предоставена на националните органи да бъде използвана от същите органи срещу него, е достатъчно да се припомни решението по дело АЕВ и други, където в параграф 42, Съдът, след като отбелязва, че информацията, получена от Комисията трябва да бъде съобщена на националните органи, прави следното ясно изявление по отношение на закона, в това отношение:

Такава информация не може да бъде използвана от органите на държавите-членки нито в процедура по предварително разследване, нито за обосноваване на решение, основано на разпоредбите на правото на конкуренция, независимо от това дали то е национално право или право на Общността. Такава информация трябва да остане вътрешна за тези органи и може да бъде използвана само, за да се реши дали е подходящо да се започне национална процедура.

86. От това следва, че германските органи не могат да използват информацията, получена от Комисията посредством нейното искане за предоставяне на информация на основание член 11 от Регламент № 17, с цел да обосноват решение, което е взето срещу ищеца на основание разпоредбите на правото на конкуренцията.

87. Следователно, ако германските органи считат, че получената по такъв начин информация от страна на Комисията е релевантна с оглед започване на процедура по отношение на същите факти, те трябва да направят свое искане за информацията относно същите факти.

88. Фактът, че информацията, получена от Комисията може да сигнализира германските органи за вероятността от нарушаване на разпоредбите на германското право, и че германските органи могат да използват тази информация за вземане на решение дали следва да се започнат национални процедури, не променя заключението, че както става ясно от формулировката на точка 42 по дело АЕВ и други, тази пледоария не може поддържана.

89. Следователно, това твърдение трябва да бъде отхвърлено.

90. Като взе предвид всички горни съображения, оспорваното решение трябва да бъде отменено в частта му, отнасяща се до последното тире на всеки от въпроси 1.6, 1.7 и 2.3 и въпрос 1.8 от искането за информация, изпратено на ищеца на 13 август 1997 г., а останалата част от иска следва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

91. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, Съдът разпорежда на страната, загубила делото, да заплати съдебните разходи, ако

спечелилата делото страна е поиска това. Независимо от това, съгласно член 87, параграф 3, алинея 1, когато всяка страна докаже някои и не докаже други от своите твърдения, или при изключителни обстоятелства, Първоинстанционният съд може да възложи разходите по делото да бъдат поделени или всяка страна да поеме собствените си разходи.

92. По настоящото дело, следва да се вземе предвид, първо, факта, че както ищеца, така и ответника частично не са обосנוвали своите твърдения. Второ, следва да бъде взето предвид, че чрез своето искане да се отговори на последното тире на въпроси 1.6, 1.7 и 2.3 и на въпрос 1.8, Комисията е нарушила правото на защита на ищеца, в противоречие на Решението по делото *Orkem*, и е принудила ищеца да заведе настоящото дело. Поради това, Съдът счита, че Комисията следва да заплати две трети от разноските на ищеца.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (първи разширен състав) реши:

1. Отменя Решение С(98) 1204 на Комисията от 15 май 1998 г. относно процедурата по член 11, параграф 5 от Регламент № 17 на Съвета, доколкото той се отнася до последното тире от всеки от въпроси 1.6, 1.7 и 2.3 и до въпрос 1.8 от искането за предоставяне на информация, изпратено на ищеца на 13 август 1997 г.

2. Отхвърля останалата част от иска.

3. Възлага на ответника да поеме собствените си разноси и да заплати две трети от разноските на ищеца, който следва да поеме останалата една трета.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 20 февруари 2001 година.

Подписи